

Arrest

nr. 177 532 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die *loco* advocaat M. PRESTI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sabaki Khel, een dorp binnen het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U bent vijftientig jaar oud en ongehuwd. U ging naar school tot en met de derde graad maar kan niet lezen of schrijven. Rond uw tiende begon u te werken om uw familie financieel te ondersteunen. Eerst hielp u uw vader op zijn landbouwgrond en verkocht u de gewassen op de bazaar van Mohammad Agha. Rond uw twintigste of éérentwintigste bezorgde uw neef u een job op een militaire basis in Baraki Barak, een ander district behorende tot de provincie Logar. U werkte hier een drietal jaar in de wasserette, meer bepaald tot 1392 (21 maart 2013-20 maart 2014).

Uw problemen begonnen toen u ongeveer een jaar in de wasserette op de militaire basis van Baraki Barak werkte. Normaal gezien ging u één keer in de week naar huis op verlof. U kreeg echter het gevoel dat u achterna gezeten werd door vreemde mensen. U besloot daarom om niet meer wekelijks maar voortaan maandelijks naar huis te gaan. In de periode daarna - ongeveer anderhalf of twee jaar nadat u op de basis was beginnen werken - ontving u een eerste dreigbrief van de Taliban. Deze brief werd voor uw huis gelegd en bevatte de vraag om met uw job te stoppen. U was op dat ogenblik aan het werk op de basis. Uw vader las deze brief en verscheurde hem. Hij dacht dat het een valse brief was die mogelijk gestuurd werd door uw oom waarmee hij een landgeschil had. Toen u een maand later naar huis kwam lichtte uw zus u hierover in. U dacht er eerst aan om uw werk stop te zetten maar deed dit niet omwille van financiële redenen. Vervolgens werkte u nog één of anderhalf jaar op de basis. In 2013 werd u nogmaals gevolgd door dezelfde mensen die u eerder al achterna zaten. U zag deze personen in de buurt van Pul-e Qandahari, een brug nabij het districtscentrum van Mohammad Agha. Ze zeiden u dat u nog steeds op de basis werkte en vroegen u om uw job stop te zetten. Hierop besloot u om enkel nog op een geheime manier één keer per maand naar huis te keren voor verlof. U deed dit door in het donker naar huis te gaan, niemand te verwittigen van uw komst en uw gezicht en hoofd met een sjaal of ander kledingstuk te bedekken. Vijf maanden later stopte u definitief met uw job op de basis. Enkele maanden later begon u te werken voor een elektricien. Ongeveer een maand voor u Afghanistan verliet ontving u een tweede dreigbrief van de Taliban. Deze brief werd door mannen op een motorfiets meegegeven aan kinderen voor uw huis, die hem op hun beurt aan uw moeder overhandigden. U was op dat moment aan het werk. Later las uw oom u deze brief voor. Er stond opnieuw in dat u uw job moest stopzetten en u ter dood veroordeeld was. Uw vader, moeder en oom zeiden dat uw leven in gevaar was en dat u het land moest verlaten. Omdat uw familie geen geld had voor uw reis ging uw oom naar verschillende mensen om geld te lenen. U ging in die periode niet naar buiten. Een maand na het ontvangen van de tweede dreigbrief vertrok u uit uw dorp. U reisde samen met uw oom naar Kabul, waar hij u een ticket kocht naar de provincie Nimroz. Hier stak u de grens over met Iran. Vanuit Iran ging u naar Turkije en reisde u vervolgens door via Bulgarije, Servië en Hongarije. Via onbekende plaatsen bereikte u Duitsland en kwam u uiteindelijk op 17 november 2015 aan in België. Tien dagen later meldde u zich aan bij de Belgische asielinstantie en verklaarde u zichzelf vluchteling.

Ter ondersteuning van u asielaanvraag legt u volgende documenten in originele versie voor: een certificaat van uw werk in de wasserij op de legerbasis, uw 'taskara' of identiteitsbewijs, en de tweede dreigbrief die u ontving van de Taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève aannemelijk te maken. De verklaringen die u aflegde omtrent uw asielrelaas bleken immers op meerdere vlakken vaag, tegenstrijdig en bijgevolg bijzonder ongeloofwaardig.

U baseert uw vrees op uw werk in de wasserij van de militaire basis in Baraki Barak. U stelt dat u twee dreigbrieven ontving die verband hielden met deze job. De verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) omtrent het ontvangen van deze dreigbrieven wijken echter opvallend af van de verklaringen die u maakte bij Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), in de vragenlijst van het CGVS. Zo geeft u op het CGVS aan dat de eerste dreigbrief voor uw huis werd gelegd en dat u niet weet wie dit gedaan heeft (CGVS p. 14). Ook voegt u hieraan toe dat uw moeder of vader deze brief verscheurde (CGVS p. 14). Tijdens het gehoor bij DVZ verklaarde u daarentegen dat het kinderen waren die u dit eerste bericht gaven, maar dat u het niet aannam, en dat u daarna een nog (tweede) dreigbrief gestuurd werd (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ). Over die tweede brief verklaart u dan weer op het CGVS dat deze aan kinderen werd gegeven voor uw huis, en dat zij op hun beurt de brief aan uw moeder overhandigden (CGVS p. 13). Geconfronteerd met de discrepantie tussen beide verklaringen is uw reactie mogelijk nog eigenaardiger. U beweert immers in eerste instantie dat u tijdens het interview bij DVZ de eerste brief zelfs niet vermeldde, en dat u hier verklaarde dat er slechts één brief gegeven werd aan de kinderen (CGVS p. 15). Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat het CGVS over het verslag van dit interview beschikt en dat uw eigen verklaringen letterlijk aan u werden voorgelezen, wijzigt u plots uw eerdere argumentatie en geeft u toe dat u op DVZ zei dat u twee brieven ontving van de Taliban, één via de kinderen en één die voor uw huis werd gelegd (CGVS p. 15). Toch blijft u vasthouden aan uw eerdere verklaringen op het CGVS, namelijk dat de eerste brief voor uw huis werd gelegd en dat de tweede brief door kinderen werd afgegeven (CGVS p. 15). Het feit dat dit nog steeds

volkomen in strijd is met uw allereerste getuigenis over uw problemen, nl. bij DVZ, blijft hierdoor weliswaar bestaand en onverklaard.

Al gauw wordt echter duidelijk dat u uw eigen asielmotieven in feite helemaal niet beheerst. Zo stelt u immers op het CGVS eveneens dat de tweede dreigbrief de reden was waarom u uiteindelijk stopte met werken op de basis (CGVS p. 15). Gevraagd of u dan nog aan de slag was op de basis toen u de tweede brief ontving bevestigt u dit nogmaals (CGVS p. 15), hoewel dit opnieuw volledig haaks staat op uw eerste verklaringen bij DVZ - waar u immers beweerde dat u de tweede brief ontving nadat u gestopt was met werken op de basis (zie vragenlijst DVZ). Alsof u dit zelf lijkt te beseffen - aangezien u dit statement net nog werd voorgelezen, komt u plots tussen en vraagt u vreemd genoeg of het over de tweede brief gaat (CGVS p. 15). Nochtans had u zelf net eerder aangegeven dat u stopte met werken op de basis omwille van de tweede brief, en is het bijzonder twijfelachtig dat u dit alweer vergeten was. Vervolgens corrigeert u zichzelf en stelt u dat u de tweede brief ontving toen u al bij de elektriciën werkte (CGVS p. 15), in overeenstemming met uw eerste statement bij DVZ (zie vragenlijst DVZ). Gevraagd om welke reden u dan eigenlijk wel stopte met werken op de basis, lijkt u als het ware ter plaatse uw asielmotieven uit te breiden door vaagweg te stellen dat u "nogmaals gevolgd werd door dezelfde mensen" (CGVS p. 15). U verwijst hiermee naar eerdere verklaringen die u maakte tijdens het gehoor op het CGVS, en waarbij u aangaf dat u het gevoel had dat u twee keer achtervolgd werd toen u ongeveer een jaar op de basis werkte (CGVS p. 14). Slechts wanneer er op dit feit doorgevraagd wordt vertelt u plots dat er twee mannen op een motorfiets u persoonlijk aanspraken in de buurt van Pul-e Qandahari, en zeiden dat u uw job moest stopzetten (CGVS p. 15). Nochtans vermeldde u dit incident geenszins tijdens het spontane asielrelaas dat u even voordien nog deed, meer nog, toen stelde u dan weer dat u stopte met werken op de basis omdat uw moeder u dit vroeg (CGVS p. 14). Bovendien is het bijzonder bevreemdend dat u geen melding maakte van geen enkel van deze achtervolgingsfeiten tijdens uw eerste gehoor bij DVZ; waarop u - als vergoelijking - alleen maar kan stellen dat u uw problemen in het kort moest uitleggen (CGVS p. 16). Voor een persoon die dergelijke vervolgingsfeiten heeft meegemaakt is het weliswaar zeer eigenaardig dat u zelfs niet in het minste naar deze feiten verwezen heeft, zonder daarbij in detail te moeten treden en ondanks de beperkte tijd die mogelijk voor handen was. Tot slot is het eveneens opvallend dat u slechts vijf maanden na deze persoonlijke bedreiging effectief stopte met werken op de basis, in welke context u verklaart dat u in die periode niet meer naar huis ging voor verlof (CGVS p. 16). Gevraagd of u dan gedurende deze vijf maanden constant op de basis bleef, wijzigt u bizar genoeg deze verklaring en stelt u dan weer dat u toch nog één keer per maand naar huis ging maar dan wel "op een geheime manier". U deed dit door huiswaarts te keren wanneer het donker was, niemand te verwittigen van uw komst, en uw hoofd en gezicht te bedekken met een sjaal (CGVS p. 16); wat op zijn minst opmerkelijk is daar het in Afghanistan als het ware een ongeschreven regel is om nota bene uit veiligheidsoverwegingen na zonsondergang geen grote verplaatsingen meer te maken, zeker in gebieden waar de Taliban actief is.

Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat de Taliban, indien u een werkelijk doelwit voor hen was geweest, een dergelijk traag en bijna stuntelig parcours zou doorlopen, en dat u, indien u effectief voor uw leven vreesde, er jaren over deed om uw streek te ontvluchten. Volgens uw verklaringen was u immers twintig of éénnentwintig jaar oud toen u aan de slag ging op de basis (CGVS p. 4), hetgeen in 2010 of 2011 zou geweest zijn, en werkte u hier gedurende een drietal jaar (CGVS p. 5, 14), oftewel tot 2013 (CGVS p. 5). U kreeg reeds het gevoel dat u achtervolgd werd toen u ongeveer een jaar op de basis werkte (CGVS p. 14), oftewel zeker een viertal jaar geleden. De eerste dreigbrief werd afgeleverd toen u er anderhalf of twee jaar werkte, hetgeen dan weer zo'n drie jaar geleden zou zijn (CGVS p. 14). Tot slot werd u persoonlijk aangesproken, en dit overigens in de buurt van uw eigen woonplaats, in 2013 (CGVS p. 15), ruim anderhalf jaar voor u Afghanistan verliet. Pas nadien zette u uw job op de basis stop, en ging u aan de slag voor een elektriciën (CGVS p. 13, 14, 16). Helemaal bizar is dat de Taliban volgens uw verklaringen niet zou geweten hebben dat u dat u niet meer op de basis werkte (CGVS p. 13), hoewel zij - eveneens volgens uw eigen verklaringen - elke dag sterker werden in uw dorp en veel spionnen hadden (CGVS p. 16). Meer nog, u geeft in deze context zelfs aan dat zij goed genoeg wisten wie de mensen waren van het dorp alsook wat zij deden (CGVS p. 17), zoals dat inderdaad in door Taliban gecontroleerd gebied het geval is. Het feit dat zij u er toch nog verdachten van op de basis te werken hoewel u sinds 2013 reeds aan de slag was bij een lokale elektriciën, is in dat opzicht dan ook volkomen ongeloofwaardig.

Uit bovenstaande vaststellingen kan niet anders dan geconcludeerd worden dat uw asielmotieven allesbehalve aannemelijk heeft gemaakt. Sterker nog, u bleek uw eigen asielrelaas op opvallend beperkte wijze te beheersen, raakte meermaals verstrikt in uw eigen verklaringen, en kon geen toereikende uitleg geven omtrent meerdere discrepanties. Dit stelt uw algemene geloofwaardigheid dan

ook ernstig in vraag, hetgeen alleen maar versterkt wordt door de beperkte kennis die u aantoonde wat betreft uw beweerde regio van herkomst.

U verklaarde immers afkomstig te zijn uit het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U geeft hierbij aan dat uw dorp, Sabaki Khel, in feite een subdorp is van Koutub Khel en dat dit in de buurt van het districtscentrum van Mohammad Agha ligt. Op de beschikbare geografische en satellietkaarten kan inderdaad een dorp genaamd Kotub Khel teruggevonden worden in de buurt van Mohammad Agha. Wanneer u echter naar de omringende dorpen van Sabakikhel gevraagd wordt, vernoemt u Ghazni Khel en Najaran Kalai, waarvan enkel het eerste kan teruggevonden worden. Gevraagd of u naast deze twee nog andere dorpen in de omgeving van Sabakikhel kent, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u enkel deze twee dorpen kent en dat u de rest 'vergeten' bent (CGVS p. 7). Nochtans woonde u heel uw leven in Sabaki Khel (CGVS p. 6) en werkte u bovendien gedurende zes of zeven jaar op de lokale bazaar in het districtscentrum (CGVS p. 4), een job waarbij u veelvuldige contacten zou gehad hebben met bewoners uit andere naburige dorpen. Ook wanneer u later tijdens het gehoor met enkele van deze dorpen geconfronteerd wordt (Budya Khel, Kamal Khel, Kotgay, Qalai Mullah Aman, Malik Qahar, CGVS p. 7), slaagt u er slechts in om één hiervan correct te lokaliseren. Zo heeft u van Budya Khel nog nooit gehoord, hoewel dit vlakbij Kotub Khel gelegen is. Kamal Khel daarentegen beweert u wel te kennen maar situeert u volkomen verkeerd. U stelt namelijk dat dit aan de andere kant van het districtshuis ligt terwijl Kamal Khel in feite in de volledig tegenovergestelde richting ligt. Kotgay, een dorp gelegen tussen Kotub Khel en het districtscentrum, doet opnieuw geen belletje rinkelen (CCGVS p. 7). Qalai Mullah Aman kent u wel en situeert u volledig correct langs de weg naar Puli Alam, maar Malik Qahar, een dorp dat even verderop langs diezelfde weg ligt, zegt u vreemd genoeg weer helemaal niets (CGVS p. 8). Ook wanneer u naar schrijven in de omgeving van Sabaki gevraagd wordt, is uw antwoord op zijn minst opmerkelijk. U stelt namelijk dat er vijf schrijven zijn, maar slaagt er slechts in om één hiervan - min of meer - bij naam te noemen en geeft vervolgens aan dat u ze niet allemaal bij naam kent (CGVS p. 8). Dit laat dan ook vermoeden dat u, net zoals wat de naburige dorpen betreft, een bepaald aantal gegevens heeft ingestudeerd maar niet spreekt vanuit een authentieke leefwereld. Bovendien situeert u het enige schrijn dat u wel kent op de weg naar Baraki Barak, een ander district van de provincie Logar, en verklaart u vreemder wijs opeens dat er geen andere schrijnen zijn in de buurt van uw eigen dorp of het districtscentrum (CGVS p. 8). Nochtans ligt vlakbij Ghazni Khel, een dorp dat u zelf eerder nog aangaf te kennen (CGVS p. 7), het schrijn van Sayyid Abu Salih, een naam die u ook wanneer u ermee geconfronteerd wordt echter helemaal niets blijkt te zeggen (CGVS p. 9).

Daarnaast legde u ook in verband met de recente gebeurtenissen en politieke situatie in uw regio weinig overtuigende verklaringen af. Zo somt u enerzijds moeiteloos drie Talibancommandanten op waarvan één naam ook bevestigd wordt door beschikbare bronnen (Qari Borhan, CGVS p. 8). Ook grijpt u terug naar veiligheidsincidenten die respectievelijk drie en negen jaar geleden plaatsvonden (CGVS p. 8). U geeft hiermee dan ook de indruk dat u zich essentiële feiten en namen kan herinneren, zelfs al dateren deze van een tijd geleden. Het is dan ook bizar dat u zich de recente zelfmoordaanval op de lokale politie in de buurt van Pul-e-Kandahari, een brug die u daarenboven zelf spontaan aangaf te kennen (CGVS p. 7), geenszins kan herinneren, ook niet wanneer u er meermaals expliciet naar gevraagd wordt (CGVS p. 9). U stelt daarentegen dat er een aanval was nabij Pul-e-Kandahari zo'n drie jaar geleden, en dat er recent wel een aanval was op de lokale politie maar dan op agenten die in het districtshuis gestationeerd waren. Helemaal verbazingwekkend is het feit dat u aangeeft niet te weten welke groeperingen er nog actief zijn in uw regio naast de Taliban (CGVS p. 9), daar er sinds het begin van 2015 grote aantallen strijders van 'Islamitische Staat' publiekelijk ten tonele zijn verschenen in Mohammad Agha omdat een beruchte lokale Talibancommandant zich bij hen aansloot. Bovendien werd de aanwezigheid van Islamitische Staat niet verborgen gehouden voor de lokale bevolking, integendeel, op verschillende huizen in de regio werden slogans voor Islamitische Staat aangebracht en op bepaalde plaatsen werd de gekende zwarte vlag gehesen. Nochtans was het telefoonnetwerk actief en kon u volgens uw eigen verklaringen probleemloos diverse radiokanalen ontvangen, wat het uiterst twijfelachtig maakt dat dergelijke opvallende en recente gebeurtenissen u ontgaan zouden zijn indien u in deze periode in de regio van Mohammad Agha heeft verbleven.

Gelijkaardige opvallende verklaringen legt u af met betrekking tot de lokale machtshebbers binnen de politie en regering. Gevraagd naar de lokale politiechef van uw district benoemt u hem op het eerste gezicht probleemloos als Matiullah (CGVS p. 9). Wanneer hier dieper op ingegaan wordt stelt u weliswaar vreemd genoeg dat hij reeds een vijftal jaar deze functie uitoefent (CGVS p. 9), hoewel hij pas recentelijk de macht overnam van zijn voorganger. De naam van diens voorganger bent u dan weer merkwaardig genoeg vergeten (CGVS p. 9); en ook wanneer u later tijdens het gehoor hiermee geconfronteerd wordt doet deze naam bij u geen enkel belletje rinkelen (Sayid Nazim, CGVS p. 10).

Verder is het ook opvallend dat u zich meermaals vergist wat betreft de namen en/of juiste functie van politieke figuren uit uw regio, en prominente figuren uit een verder verleden soms beter blijkt te kennen dan de recente machtshebbers. Zo stelt u onder meer dat een zekere J. L. voormalig provinciegouverneur van Logar is, hetgeen u kort nadien vlug corrigeert naar A. L. (CGVS p. 10), die inderdaad van 2008 tot en met 2013 aangesteld was als gouverneur. De huidige provinciegouverneur benoemt u in eerste instantie als een zekere N., een fout die u opnieuw quasi meteen corrigeert naar H. F. (CGVS p. 10). Van H. M. N. A., de recente voorganger van H. F., blijkt u dan weer vreemd genoeg nog nooit gehoord te hebben (CGVS p. 10). Ook verklaart u dat u zich vergiste en dat de persoon genaamd N. het districtshoofd was van Mohammad Agha, hoewel deze naam enkel kon teruggevonden worden als zijnde een voormalige politiechef van de regio in 2010. De naam van het werkelijke districtshoofd van Mohammad Agha op het moment dat u Afghanistan verliet, namelijk S. N., zegt u daarentegen helemaal niets (CGVS p. 10), terwijl u A. H., weliswaar niet meer aan de macht sinds 2013/2014, dan weer wel blijkt te kennen. Het vermoeden dat u recent niet meer in de regio van Mohammad Agha heeft geleefd wordt verder alleen maar versterkt door het feit dat u blijkbaar nog nooit gehoord heeft van S. M. (CGVS p. 10), de voormalige burgemeester van Mohammad Agha die in augustus 2014 bovendien doodgeschoten werd in zijn eigen huis. De provinciale politiechef van Logar is volgens u vreemd genoeg een zekere K. (CGVS p. 10), hoewel in juni 2015, nochtans recent voor uw vertrek uit Afghanistan, M. D. A. als nieuwe provinciale politiechef werd aangesteld. Ook de naam van diens voorganger, A. H. I., zegt u helemaal niets, net zoals H. S., het hoofd van de provinciale raad van Logar (CGVS p. 10), D. M. D., de woordvoerder van de provinciegouverneur sinds 2011, en H. A., winnares van de provinciale raadsverkiezingen in 2014 (CGVS p. 11).

Tot slot kunnen er vragen gesteld worden bij uw ruimere geografische kennis van de provincie Logar en uw algemene kennis van Afghanistan. U kan bijvoorbeeld netjes alle districten binnen de provincie Logar opsommen maar stelt tegelijkertijd verkeerdelijk dat Baraki Barak en Khushi aan Mohammad Agha grenzen, terwijl dit in feite Khushi en Azra zijn. Daarnaast is het bijzonder alarmerend dat u de zaai- en oogsttijden alsook de Afgaanse kalendermaanden amper beheerst, zeker daar u verklaarde dat u uw vader hielp op zijn landbouwgrond, en de oogst die gemaakt werd verkocht via een kraam (CGVS p. 3). Bovendien zou u voor maar liefst zes of zeven jaar met dit kraam en dus ook met deze gewassen gewerkt hebben (CGVS p. 4), hetgeen opnieuw ernstige vraagtekens plaatst bij de authenticiteit van uw verklaringen over uw herkomst. Helemaal frappant is dat u er niet in slaagt om aan te geven welk seizoen het is in de maand 'Hamal', de maand die nochtans het Afgaanse nieuwjaar inluidt en traditioneel het begin van de lente betekent, een gebeurtenis die over heel Afghanistan uitgebreid gevierd wordt. De maand 'Qauws' associeert u met het zaaien van de maïs en de tarwe en duidt u vervolgens aan als het zomerseizoen. Nochtans behoort de maand Qauws tot het winterseizoen en wordt volgens de beschikbare bronnen wordt de maïs inderdaad in de zomer gezaaid, maar de tarwe daarentegen in de lente en de herfst.

Alle informatie waarop het CGVS zich beroept kan u terugvinden in het administratief dossier (zie blauwe map).

Er dient bijgevolg te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de

streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Mohammad Agha heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond Van hem te eisen dat hij gedetailleerde informatie zou moeten geven over het land en andere politieke gebeurtenissen. Verzoeker kan immers niet lezen en schrijven en is getraumatiseerd door de gebeurtenissen die hij meemaakte. van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

De documenten, tenslotte, die u voorlegde kunnen bovenstaande argumentatie niet beïnvloeden. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker betwist de materiële motieven van de bestreden beslissing. Hij meent dat de weerhouden tegenstrijdigheden niet tot gevolg hebben dat het relaas ongeloofwaardig zou zijn. Hij betwist de tegenstrijdigheden die in zijn verklaringen werden vastgesteld, meer bepaald met betrekking tot de dreigbrief die hij zou hebben ontvangen en de vraag of hij nog naar huis terugkwam. Verder voert hij onder meer aan dat hij tijdens het interview in verwarring werd gebracht door het feit dat hij op de zogenaamde tegenstrijdigheden werd gewezen.

2.2. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal weigerde de vluchtelingenstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit Afghanistan, in het bijzonder met betrekking tot het district Mohammad Agha, gelegen in de provincie Logar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers herkomst uit de beweerd regio van herkomst in Afghanistan, kon er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Dit oordeel steunt op de volgende vaststellingen:

(i) Verzoeker baseert zijn vrees op zijn werk in de wasserij van de militaire basis in Baraki Barak. Hij zou twee dreigbrieven hebben ontvangen in verband met deze job. De verklaringen die hij aflegde op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) omtrent het ontvangen van deze dreigbrieven wijken echter opvallend af van de verklaringen die hij maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), in de vragenlijst van het CGVS. Op het CGVS verklaart hij dat de eerste dreigbrief voor het huis werd gelegd en dat hij niet weet wie dit gedaan heeft (CGVS p. 14). Hij voegt hieraan toe dat zijn moeder of vader deze brief verscheurde (CGVS p. 14). Tijdens het gehoor bij de DVZ verklaarde hij daarentegen dat het kinderen waren die hem dit eerste bericht gaven, maar dat hij het niet aannam, en dat daarna nog een (tweede) dreigbrief gestuurd werd (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ). Over die tweede brief verklaart hij dan weer op het CGVS dat deze aan kinderen werd gegeven voor zijn huis, en dat zij op hun beurt de brief aan zijn moeder overhandigden (CGVS p. 13). Geconfronteerd met de discrepantie verklaarde verzoeker dat hij tijdens het interview bij de DVZ de eerste brief zelfs niet vermeldde, en dat hij verklaarde dat er slechts één brief gegeven werd aan de kinderen (CGVS p. 15). Gewezen op het feit dat het CGVS over het verslag van dit interview beschikt en dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen, wijzigt verzoeker plots zijn eerdere argumentatie en geeft toe dat hij op de DVZ zei dat hij twee brieven ontving van de Taliban, één via de kinderen en één die voor zijn huis werd gelegd (CGVS p. 15). Toch blijft hij vasthouden aan zijn eerdere verklaringen op het CGVS, namelijk dat de eerste brief voor zijn huis werd gelegd en dat de tweede brief door kinderen werd afgegeven (CGVS p. 15). Het feit dat dit nog steeds volkomen in strijd is met zijn allereerste getuigenis over zijn problemen bij de DVZ, blijft hierdoor weliswaar bestaand en onverklaard.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift dat de essentie van zijn asielrelaas is dat hij bedreigd werd door de Taliban omwille van zijn werk op de militaire basis, en dat hij melding heeft gemaakt van twee dreigbrieven. Daarmee weerlegt hij evenwel niet de discrepanties in zijn verklaringen. Verzoeker beperkt zich tot een vaag tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal. Met dit betoog weerlegt verzoeker geenszins deze eerste tegenstrijdigheid in zijn relaas.

(ii) Daarnaast bleek verzoeker zijn asielmotieven niet te beheersen. Zo verklaarde hij op het CGVS dat de tweede dreigbrief de reden was waarom hij stopte met werken op de militaire basis (CGVS p. 15). Gevraagd of hij dan nog aan de slag was op de basis toen hij de tweede brief ontving, bevestigt verzoeker dit nogmaals (CGVS p. 15), hoewel dit volledig haaks staat op zijn eerste verklaringen bij de DVZ - waar hij beweerde dat hij de tweede brief ontving nadat hij gestopt was met werken op de basis (zie vragenlijst DVZ). Wanneer verzoeker dit zelf blijkt te beseffen - aangezien dit statement nog werd voorgelezen - komt hij plots tussen en vraagt vreemd genoeg of het over de tweede brief gaat (CGVS p. 15). Nochtans had hij zelf net eerder aangegeven dat hij stopte met werken op de basis omwille van de tweede brief, en is het bijzonder twijfelachtig dat hij dit alweer vergeten was. Vervolgens corrigeert hij zichzelf en stelt hij dat hij de tweede brief ontving toen hij al bij de elektriciens werkte (CGVS p. 15), in overeenstemming met zijn eerste statement bij de DVZ (zie vragenlijst DVZ).

Verzoeker betoogt dat in het feitenrelaas in de bestreden beslissing zelf wordt erkend dat hij in 2013 definitief stopte met werken. Dat dit bij de weergave van verzoekers verklaringen wordt weergegeven, sluit niet uit dat de commissaris-generaal deze verklaringen kan toetsen en de waarachtigheid ervan nagaat. De samenvatting onder "A. Feitenrelaas" in de bestreden beslissing houdt nog geen beoordeling in van deze verklaringen. Verzoeker tracht de tegenstrijdigheid *post factum* te weerleggen maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat uit zijn verklaringen zelf blijkt dat het door verzoeker geschetste tijdsverloop tegenstrijdig en onsamenhangend was.

(iii) Gevraagd om welke reden hij uiteindelijk stopte met werken op de basis, lijkt hij ter plaatse zijn asielmotieven uit te breiden door vaag weg te stellen dat hij "nogmaals gevolgd werd door dezelfde mensen" (CGVS p. 15). Hij verwijst hiermee naar eerdere verklaringen die hij maakte tijdens het gehoor op het CGVS, waarbij hij aangaf dat hij het gevoel had dat hij twee keer achtervolgd werd toen hij ongeveer een jaar op de basis werkte (CGVS p. 14). Hierover verder ondervraagd, vertelt hij plots dat er twee mannen op een motorfiets hem persoonlijk aanspraken in de buurt van Pul-e Qandahari, en zeiden dat hij zijn job moest stopzetten (CGVS p. 15). Nochtans vermeldde hij dit incident niet tijdens het spontane asielrelaas dat hij even voordien nog deed. Meer nog, toen stelde hij dat hij stopte met werken op de basis omdat zijn moeder dit vroeg (CGVS p. 14). Ook bij het eerste gehoor bij de DVZ maakte hij geen melding van deze achtervolgingsfeiten; als verklaring stelt hij alleen maar dat hij zijn problemen in het kort moest uitleggen (CGVS p. 16).

Dit motief wordt door verzoeker niet betwist. Het motief, dat steun vindt in de stukken van het dossier, wordt dan ook door de Raad bevestigd.

(iv) Het wordt eveneens als opvallend aangemerkt dat verzoeker slechts vijf maanden na deze persoonlijke bedreiging effectief stopte met werken op de basis, in welke context hij verklaart dat hij in die periode niet meer naar huis ging voor verlof (CGVS p. 16). Gevraagd of hij dan gedurende deze vijf maanden constant op de basis bleef, wijzigt hij plots deze verklaring en stelt hij dan weer dat hij toch nog één keer per maand naar huis ging maar dan wel *“op een geheime manier”*. Hij deed dit door huiswaarts te keren wanneer het donker was, niemand te verwittigen van zijn komst, en zijn hoofd en gezicht te bedekken met een sjaal (CGVS p. 16); wat op zijn minst opmerkelijk is daar het in Afghanistan als het ware een ongeschreven regel is om uit veiligheidsoverwegingen na zonsondergang geen grote verplaatsingen meer te maken, zeker in gebieden waar de Taliban actief is.

Verzoeker ontkent in het verzoekschrift dat hij zou verklaard hebben dat hij niet terugkeerde naar huis. De Raad merkt echter op dat uit het verhoorverslag uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker aanvankelijk verklaarde *“Vijf maanden daarna stopte ik met mijn werk. Gedurende die maanden ging ik niet naar huis.”* (CGVS, p. 16). Voorts weerlegt verzoeker niet dat het merkwaardig is dat hij pas na vijf maanden alsnog gevolg gaf aan de bedreigingen en dat zijn verklaring dat hij telkens 's nachts naar huis ging, niet geloofwaardig is, gelet op het gevaar dat zulks inhoudt in gebieden waar de Taliban actief is.

(v) Het wordt verder weinig geloofwaardig geacht dat de Taliban, indien zij verzoeker echt viseerden, een dergelijk traag en bijna stuntelig parcours zouden doorlopen, en dat verzoeker, indien hij effectief voor zijn leven vreesde, er jaren over deed om zijn streek te ontvluchten. Volgens zijn verklaringen was hij immers twintig of ééntwintig jaar oud toen hij aan de slag ging op de basis (CGVS p. 4), hetgeen in 2010 of 2011 zou geweest zijn, en werkte hij hier gedurende een drietal jaren (CGVS p. 5 en 14), oftewel tot 2013 (CGVS p. 5). Hij kreeg reeds het gevoel dat hij achtervolgd werd toen hij ongeveer een jaar op de basis werkte (CGVS p. 14), oftewel zeker een viertal jaren geleden. De eerste dreigbrief werd afgeleverd toen hij er anderhalf of twee jaar werkte, hetgeen dan weer zo'n drie jaar geleden zou zijn (CGVS p. 14). Tot slot werd hij persoonlijk aangesproken, en dit overigens in de buurt van zijn eigen woonplaats, in 2013 (CGVS p. 15), ruim anderhalf jaar voor hij Afghanistan verliet. Pas nadien zette hij zijn job op de basis stop, en ging hij aan de slag bij een elektricien (CGVS p. 13, 14, 16).

Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist.

(vi) Het is ook vreemd dat de Taliban niet wisten dat hij niet meer op de basis werkte (CGVS p. 13), hoewel zij - volgens verzoekers verklaringen - elke dag sterker werden in zijn dorp en veel spionnen hadden (CGVS p. 16). Verzoeker verklaarde bovendien dat zij goed genoeg wisten wie de mensen waren van het dorp alsook wat zij deden (CGVS p. 17), zoals dat inderdaad in door de Taliban gecontroleerd gebied het geval is. Het feit dat ze hem toch nog verdachten van op de basis te werken, hoewel hij sinds 2013 reeds aan de slag was bij een lokale elektricien, is bijgevolg volkomen ongeloofwaardig.

Ook dit motief wordt niet betwist.

De commissaris-generaal besluit vervolgens dat verzoeker zijn asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt en zijn asielrelaas zelf niet goed beheerste, aangezien hij meermaals verstrikt raakte in zijn verklaringen en geen toereikende uitleg kon geven omtrent de discrepanties in zijn relaas.

Verzoeker beperkt zich tot het algemeen tegenspreken van deze motieven, die nochtans afdoende steun vinden in stukken van het administratief dossier. De Raad bevestigt dan ook deze motivering.

Met betrekking tot verzoekers kennis over zijn streek van herkomst stelde de commissaris-generaal het volgende vast:

(vii) Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit het district Mohammad Agha, in de provincie Logar. Hij verklaarde dat zijn dorp, Sabaki Khel, in feite een subdorp is van Koutub Khel en dat dit in de buurt van het districtscentrum van Mohammad Agha ligt. Op de beschikbare geografische en satellietkaarten kan inderdaad een dorp, genaamd Kotub Khel, teruggevonden worden in de buurt van Mohammad Agha. Gevraagd naar de omringende dorpen van Sabakikhel, vernoemt verzoeker Ghazni Khel en Najaran Kalai, waarvan enkel het eerste kan teruggevonden worden. Gevraagd of hij naast deze twee nog andere dorpen in de omgeving van Sabakikhel kent, antwoordt hij dat hij enkel deze twee dorpen kent

en dat hij de rest “*vergeten*” is (CGVS p. 7). Nochtans woonde hij heel zijn leven in Sabaki Khel (CGVS p. 6) en werkte bovendien gedurende zes of zeven jaar op de lokale bazaar in het districtscentrum (CGVS p. 4), een job waarbij hij veelvuldige contacten zou gehad hebben met bewoners uit andere naburige dorpen.

Ook wanneer hem de namen van de dorpen wordt voorgelegd (Budya Khel, Kamal Khel, Kotgay, Qalai Mullah Aman, Malik Qahar - CGVS p. 7), slaagt hij er slechts in om één hiervan correct te lokaliseren. Zo heeft hij van Budya Khel nog nooit gehoord, hoewel dit vlakbij Kotub Khel gelegen is. Kamal Khel daarentegen beweert hij wel te kennen maar situeert hij volkomen verkeerd. Hij stelt namelijk dat dit aan de andere kant van het districtshuis ligt terwijl Kamal Khel in feite in de volledig tegenovergestelde richting ligt. Kotgay, een dorp gelegen tussen Kotub Khel en het districtscentrum, doet opnieuw geen belletje rinkelen (CGVS p. 7). Qalai Mullah Aman kent hij wel en situeert hij volledig correct langs de weg naar Puli Alam, maar Malik Qahar, een dorp dat even verderop langs diezelfde weg ligt, zegt hem vreemd genoeg weer helemaal niets (CGVS p. 8).

Gevraagd naar schrijnen in de omgeving van Sabakin, antwoordt verzoeker dat er vijf schrijnen zijn, maar slaagt er slechts in om één hiervan - min of meer - bij naam te noemen en geeft vervolgens aan dat hij ze niet allemaal bij naam kent (CGVS p. 8). Dit laat, net zoals wat de naburige dorpen betreft, een ingestudeerde indruk na, die niet uitgaat van een authentieke leefwereld. Het enige schrijn dat hij wel kent, situeert hij op de weg naar Baraki Barak, een ander district van de provincie Logar. Vervolgens verklaart hij opeens dat er geen andere schrijnen zijn in de buurt van zijn eigen dorp of het districtscentrum (CGVS p. 8). Nochtans ligt vlakbij Ghazni Khel, een dorp dat hij verklaart te kennen (CGVS p. 7), het schrijn van Sayyid Abu Salih, wat hem helemaal niets blijkt te zeggen (CGVS p. 9).

Verzoekers verwijst thans naar zijn laag opleidingsniveau en betoogt dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen. Deze verklaring wordt door de Raad evenwel niet afdoende geacht. Het kennen van de dorpen in de onmiddellijke omgeving van waar men verklaart heel zijn leven gewoond te hebben, vereist geen bijzonder opleidingsniveau. Verzoeker verwijst verder naar het feit dat hij getraumatiseerd is, maar licht dit niet nader toe. Bovendien bleek uit zijn werk op de lokale bazaar dat hij veel contact had met bewoners uit naburige dorpen. De Raad ziet niet in hoe dit gebrek aan kennis van zijn onmiddellijke leefomgeving, kan worden verklaard door een lage opleiding. Evenmin blijkt uit de lezing van de gehoorverslagen dat verzoeker zodanig getraumatiseerd was dat hij niet in staat was te antwoorden op de vragen die hem werden gesteld.

(viii) In verband met de recente gebeurtenissen en politieke situatie in zijn regio legde verzoeker weinig overtuigende verklaringen af. Enerzijds kon hij drie Talibancommandanten vernoemen, waarvan één naam ook bevestigd wordt door beschikbare bronnen (*Qari Borhan*, CGVS p. 8). Hij verwijst ook naar veiligheidsincidenten die respectievelijk drie en negen jaar geleden plaatsvonden (CGVS p. 8). Hieruit blijkt dat hij zich essentiële feiten en namen kan herinneren, zelfs al dateren deze van een tijd geleden. Het is dan ook vreemd dat hij zich de recente zelfmoordaanval op de lokale politie in de buurt van Pul-e-Kandahari, een brug die hij daarenboven zelf spontaan aangaf te kennen (CGVS p. 7), niet kan herinneren, ook niet wanneer er meermaals expliciet naar gevraagd wordt (CGVS p. 9). Verzoeker stelt daarentegen dat er een aanval was nabij Pul-e-Kandahari zo'n drie jaar geleden, en dat er recent wel een aanval was op de lokale politie, maar dan op agenten die in het districtshuis gestationeerd waren.

Ook deze motieven kunnen niet verklaard worden door een voorgehouden gebrek aan opleiding, aangezien verzoeker wel degelijk kennis had van gebeurtenissen wanneer deze zich verder terug in de tijd situeren. Verzoeker blijkt vooral oudere feiten te kennen waaruit blijkt dat verzoeker zich deze goed herinnert, doch hieruit blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij recent in Sabaki Khel heeft verbleven.

(ix) Verzoeker wist evenmin welke groeperingen er nog actief zijn in zijn regio naast de Taliban (CGVS p. 9). Nochtans zijn sinds het begin van 2015 grote aantallen strijders van de Islamitische Staat publiekelijk ten tonele verschenen in Mohammad Agha omdat een beruchte lokale Talibancommandant zich bij hen aansloot. Bovendien werd de aanwezigheid van de Islamitische Staat niet verborgen gehouden voor de lokale bevolking, op verschillende huizen in de regio werden slogans voor de Islamitische Staat aangebracht en op bepaalde plaatsen werd de gekende zwarte vlag gehesen. Het telefoonnetwerk was actief en verzoeker verklaarde dat hij probleemloos diverse radiokanalen kon ontvangen, wat het uiterst twijfelachtig maakt dat dergelijke opvallende en recente gebeurtenissen hem ontgaan zouden zijn indien hij in deze periode in de regio van Mohammad Agha heeft verbleven.

Gevraagd naar de lokale politiechef van zijn district benoemt verzoeker hem eerst probleemloos als Matiullah (CGVS p. 9). Wanneer hier dieper op ingegaan wordt, verklaarde verzoeker vreemd genoeg dat hij reeds een vijftal jaar deze functie uitoefent (CGVS p. 9), hoewel hij pas recentelijk de macht overnam van zijn voorganger. De naam van diens voorganger blijkt verzoeker dan weer te zijn vergeten (CGVS p. 9); ook later in het gehoor herkent hij deze naam niet (*Sayed Nazim*, CGVS p. 10).

Ook hier gaat het om lokale gebeurtenissen op het publieke toneel, waarvoor geen opleiding vereist is. De Raad merkt ook op dat geenszins gepeild werd naar een grote theoretische politieke en geografische kennis van zijn regio, doch naar elementen in het openbare leven, waarvoor geen bijzondere kennis vereist is. Ook wijst de Raad er op dat verzoeker niet wordt gesanctioneerd voor het niet kennen van specifieke feiten, doch dat gepeild wordt naar zijn algehele kennis van zijn regio en de gebeurtenissen aldaar; deze elementen worden daarbij als een geheel beoordeeld.

(x) Verzoeker vergiste zich ook meermaals omtrent de namen en/of juiste functie van politieke figuren uit zijn regio, en blijkt hij prominente figuren uit een verder verleden beter te kennen dan de recente machtshebbers. Zo verklaart hij dat Jawid Ludin de voormalige provinciegouverneur van Logar is, hetgeen hij vervolgens corrigeert naar Atiqullah Ludin (CGVS p. 10), die inderdaad van 2008 tot en met 2013 aangesteld was als gouverneur. De huidige provinciegouverneur duidt hij eerst aan als Nisar, wat hij meteen corrigeert naar Halim Fedai (CGVS p. 10). Haji Mohammad Niaz Amiri, de recente voorganger van Halim Fedai, kent hij niet (CGVS p. 10). Ook verklaart verzoeker dat hij zich vergiste en dat de persoon, genaamd Nisar, het districtshoofd was van Mohammad Agha, hoewel deze naam enkel kon teruggevonden worden als zijnde een voormalige politiechef van de regio in 2010. De naam van het werkelijke districtshoofd van Mohammad Agha op het moment dat hij Afghanistan verliet, Sayed Naeem, zegt hem helemaal niets (CGVS p. 10), terwijl hij Abdul Hameed, niet meer aan de macht sinds 2013/2014, dan weer wel blijkt te kennen. Het vermoeden dat hij recent niet meer in de regio van Mohammad Agha heeft geleefd wordt verder nog versterkt door het feit dat hij nog nooit gehoord heeft van Safiullah Mujahid (CGVS p. 10), de voormalige burgemeester van Mohammad Agha, die in augustus 2014 werd doodgeschoten. De provinciale politiechef van Logar is volgens verzoeker een zekere Khawani (CGVS p. 10), hoewel in juni 2015, recent voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, Mohammad Daud Ahmadi als nieuwe provinciale politiechef werd aangesteld. Ook de naam van diens voorganger, Abdul Hakim Ishaqzai, zegt hem helemaal niets, net zoals Haseebullah Stanikzai, het hoofd van de provinciale raad van Logar (CGVS p. 10), Din Mohammad Darwish, de woordvoerder van de provinciegouverneur sinds 2011, en Huma Ahmadi, winnares van de provinciale raadsverkiezingen in 2014 (CGVS p. 11).

(xi) Ook worden er vragen gesteld bij zijn ruimere geografische kennis van de provincie Logar en zijn algemene kennis van Afghanistan. Zo kon hij alle districten binnen de provincie Logar opsommen maar stelde tegelijkertijd verkeerdelijk dat Baraki Barak en Khushi aan Mohammad Agha grenzen, terwijl dit in feite Khushi en Azra zijn. Verder kende hij niet de zaai- en oogsttijden alsook de Afghaanse kalendermaanden, terwijl hij nochtans verklaarde dat hij zijn vader hielp op zijn landbouwgrond, en de oogst, die gemaakt werd, verkocht via een kraam (CGVS p. 3). Bovendien zou verzoeker gedurende zes of zeven jaar met dit kraam en dus ook met deze gewassen gewerkt hebben (CGVS p. 4). Verzoeker slaagt er niet in aan te geven welk seizoen het is in de maand 'Hamal', de maand die nochtans het Afghaanse nieuwjaar inluidt en traditioneel het begin van de lente betekent, een gebeurtenis die over heel Afghanistan uitgebreid gevierd wordt. De maand 'Qauws' associeert hij met het zaaien van de maïs en de tarwe en duidt hij vervolgens aan als het zomerseizoen. Nochtans behoort de maand 'Qauws' tot het winterseizoen en wordt volgens de beschikbare bronnen de maïs inderdaad in de zomer gezaaid, maar de tarwe daarentegen in de lente en de herfst.

De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het *post factum* op algemene wijze tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing. Uit hogestaande bespreking blijkt evenwel dat deze steun vinden in het gehoorverslag en in de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ. Zoals hoger gesteld, blijkt uit de vraagstelling niet dat er enig opleidingsniveau vereist is bij het beantwoorden van deze vragen, aangezien deze betrekking hebben op het openbare leven en de dagelijkse omgeving in verzoekers streek van herkomst. Daarbij wijst de Raad er ook op dat deze motieven, waarbij gepeild wordt naar de kennis van de streek van herkomst, als een geheel dienen te worden gelezen.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 15 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 met betrekking tot de werking van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, de kandidaat vluchteling moet gewezen worden op de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Dat dit werd

gedaan is bovendien een teken van een zorgvuldig onderzoek, daar verzoeker daarmee de gelegenheid werd geboden om eventuele tegenstrijdigheden in zijn verklaringen uit te klaren. Dat verzoeker hierdoor in verwarring werd gebracht is een niet gestaafde *post factum* bewering, die de pertinentie van deze motieven niet in het gedrang brengt. Ook waar hij verklaart dat de commissaris-generaal "*poogt verwarring te zaaien*" beperkt verzoeker zich tot niet gestaafde beweringen. Uit de lezing van het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat er gepoogd werd verzoeker te misleiden of in verwarring te brengen, noch duidt verzoeker aan uit welke passages dit zou moeten blijken.

Verzoeker uit verder nog kritiek op het feit dat geen geloof zou worden gehecht aan de documenten die hij neerlegde. De informatie, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten gering is en corruptie wijd verspreid is, bevindt zich echter in het administratief dossier (COI FOCUS: Corruptie en Valse Documenten). Verzoekers bezwaren zijn niet van aard de gedocumenteerde informatiebronnen in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad bevestigt de motieven van de bestreden beslissing en maakt deze tot de zijne. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingrechtelijke zin.

2.2.2. De subsidiaire bescherming

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan, doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT